

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Junij 1935

Spored

Evhariističnega kongresa v Ljubljani.

28. junija (petek, praznik Sreca Jezusovega):

- ob 9 otvoritev razstave sodobne cerkvene umetnosti;
»Unionu«. Hkratu zborovanje časnikarjev ter časniških so-
- od 10 do 12 zborovanje stalnega odbora za evhariistični kongres v
trudnikov;
- ob 17 sprejem papeževega odposlanca na glavnem kolodvoru, nato
slovesen vhod v stolno cerkev;
- ob 18 v stolni cerkvi »Pridi Sv. Duh«, govor in blagoslov;
- ob 20 otvoritev kongresa po vseh župnijskih in samostanskih cer-
kvah: »Pridi Sveti Duh«, govor in slovesne litanije.

29. junija (sobota, sv. Peter in Pavel):

- ob 8 mladinska prireditev na Stadionu: sv. maša, pri kateri poje
mladina skupno, govor, skupno sv. obhajilo mladine;
- ob 8 pontifikalne sv. maše po vseh župnijskih in samost. cerkvah;
- ob 10 stanovska zborovanja v 22 dvoranh;
- ob 15 I. manifestacijsko zborovanje na Stadionu; pozdrav predsed-
nika, nato dva slovenska govora in en hrvaški;
- ob 17 slovesen prenos Najsvetejšega na Stadion, pete litanije z
ljudskim petjem ter z blagoslovom.
- ob 19³⁰ koncert evhariističnih pesmi na Kongresnem trgu;
- ob 21 Najsvetejše se izpostavi po vseh ljubljanskih cerkvah. Nato
nočno češčenje do 24, v stolnici in pri sv. Jožefu pa do zjutraj;
- ob 22³⁰ nočna procesija mož in fantov z Najsvetešim na Stadion;
- ob 24 slovesna polnočnica na Stadionu s kratkim nagovorom in s
skupnim svetim obhajilom mož in fantov. Hkratu polnočnice
po vseh župnijskih in samostanskih cerkvah s skupnim sv.
obhajilom za žene in dekleta, nato sv. maše do jutra.

30. junija (nedelja):

- ob 9 na Stadionu sv. maša papeževega legata, kjer poje nad 500
pevcev »Angelsko mašo« (Missa de Angelis). Med sv. mašo
homilija;
- ob 10 II. manifestacijsko zborovanje na Stadionu: dva slovenska in
en hrvaški govor;
- ob 15 slovesna procesija z Najsvetejšim po ljubljanskih ulicah;
- ob 17 zaključek kongresa na Stadionu, pete litanije z ljudskim
petjem, kratek govor, posvetitev Kristusu Kralju, slovesni
»Tebe Boga hvalimo« in blagoslov z Najsvetejšim.

1. julija (ponedeljek):

- ob 8 razna zborovanja (duhovnikov, izseljencev, poverjenikov itd.).
Romanja na Brezje in Bled ter izleti na morje.

Dar za najpotrebnejše afriške misijone; Damska zbirka Jože-
fišča 100 Din, Frančiška Grašič 100 Din.

Jr

Dnevi »trpljenja« za misijone.

Leta 1931. so dobili bolniki svetega mesta prvič pobudo in nasvet, da naj zlasti v bolnišnicah, ki jih vodijo redovniki in redovnice, darujejo svoje trpljenje za misijone. To naj bi se zgodilo na binkoštno nedeljo, ker je to veliki misijonski dan za vso Cerkev. Bolniki so bili za ta predlog zelo navdušeni in so se ga oprijeli brez izjeme. Tudi naslednje leto so se tega misijonskega dneva držali, le da še v večjem številu. Bolniki so se ginjeni zahvaljevali za lepo priliko, da so mogli svoje trpljenje postaviti v korist tako velike stvari in da se jim je vprav s tem nudila moč, da so svoje bolečine mogli tem bolj mirno in vdano prenašati.

Tako je nedelja »trpljenja« postala dan veselja in tolažbe tudi za sv. očeta, ki se imenuje misijonski papež. On vidi v tem gotovo jamstvo, da se bo Cerkev krepkeje širila in se tem več duš rešilo. Bil je to dan čistega veselja za bolnike in začetek veselja mnogim, ki so se dotlej v svojem trpljenju čutili nekako zapuščeni in izrinjeni.

Gotovo je tudi med vami, ki to berete, mnogo bolnih in potrhtih in izkušanih. Do Vas se obračamo in prosimo: Tudi Vi storite tako! Prejmite, ako le mogoče, prihodnjo binkoštno nedeljo sv. obhajilo v namen misijonstva in darujte ta dan vse svoje bolečine in trpljenje skupno s trpljenjem Kristusovim in duhovno združeni s tisoči bolnikov, ki bodo storili po istem namenu. Sploh pa: zakaj bi moral biti le en dan v letu posvečen s tem namenom? Ali naj toliko drugih dni poteče brez potrpljenja in apostolske žrtve? Ali naj toliko trpkih dni in prečutih noči mine brez zasluženja za tako važno zadevo? Kako bi bilo Jezusovo Srce potolaženo, ako bi vsaj praznik sv. Rešnjega Telesa in Srca Jezusovega bila dneva žrtve in trpljenja za misijone. In praznik sv. apostolov Petra in Pavla? Kaj menite?

Da, vprav ta praznik naj bi bil letos čisto prevzet evharistične in misijonske misli. Dragi bolniki in vsi drugi, ki ne boste mogli pohiteti na Evharistični kongres v Ljubljano: Bodite doma Jezusova hostija. Darujte se Mu kot duša — žrtev za spreobrnjenje duš, za misijone. Kaj ne, da boste! O, kako bo evharistično Srce Jezusovo z ljubeznijo zrlo na Vas!

In Vi, ki ste zdravi, pridružite se. Bodite apostoli trpljenja. Pridobivajte bolnike v Vaši družini in okolici za ta načrt. S tem boste višili dvojno dobro delo: za bolnike in za misijone sv. Cerkve.

Mi hočemo biti katoliški!

Piše p. Meens, misijonar v Nyassalandiji, Srednja Afrika.

V Mozambique se ljudstvo z vso vnemo nagiblje h katoliški veri. Domačini iz tistih krajev iščejo dela v našem vikarijatu. Ko so slišali o ljubem Bogu, so radi vzeli primerne knjige na svoje domove. Tako so verske iskre zagorele v velik verski kres. Božje seme je vzkalilo. **Katoliških knjig hočejo še več.** Kakšna vnema!

Nekoč je prišlo kakih 300 zamorcev iz Mozambique, mož in žená, na našo najbližnjo postajo v Nyassalandiji in so prosili misijonarje za duhovno pomoč. Prišli so dva dni daleč. Najpogumnejši so obiskali celo našega škofa in ga prosili, naj se jih usmili. Toda prečastiti škof je mogel občudovati le delo milosti božje, ko je videl, da je ves narod pripravljen, da sprejme sv. evangelij. Danes želi 1000 katehumenov sv. krsta. Sami so postavili nad 100 kapelic in še 4 velike kapele, prostorne za 200 do 300 ljudi.

Osem dni sva ostala na potovanju. Povsod so naju z odprtimi rokami sprejemali. Ostajala sva le v večjih središčih, kjer so se zbrali nešteti katehumeni. Celo pagani so prišli, ko so čuli, da prideva, in to po tri dni daleč, da bi bili deležni božje besede. Povsod, kamor sva prišla, so nam kazali molivnice. Nekega dne sva po sedemurni vožnji prikolesarila v neko vas. Pred neko kočjo je stal lesen križ. Vprašal sem neko ženo, kaj to pomeni. Ni sicer dobro razumela najinega jezika, pa je vendar povedala, da je to šola, kjer se učijo „takegale“ znamenja (napravila je križ).

Svoje potovanje sva dobro izrabila. Vsak dan sta bili dve ali tri pridige o poglobitnih resnicah sv. vere.

Kvišku proti nebu!

Sledil je krst. Priporočala sva: »Molite, dragi ljudje, mnogo molite, da Vam ljubi Bog pošlje duhovnikov. Ne nehajte Boga nadlegovati toliko časa, da vas usliši. Bog nas ne bo pustil brez duhovnih pastirjev.« — »Ne, ne, Bambo!« so krepko odgovarjali, »ne bomo nehali moliti, pa če bi morali še štiri leta čakati. Vsako nedeljo molimo za misijonarje. Pater, mi hočemo biti katoliški in se hočemo šteti k Cerkvi, ki ima svojega poglavarja v Rimu!«

Jezus misli name!

Evharistične iskre.

V tem trenutku morda na vsem svetu ni duše, ki misli name... morebiti ni nobene, ki bi mi malce dobro hotela... Kaj na tem? Tu v tabernaklju je Jezus, zadostuje mi.

Jezus je tu, ki me gleda z rajsko sladkostjo, ki razprostira proti meni svoje roke, ki mi odpira svojo stran, ki mi pravi: »Ljubim te, duša, ljubim te, nevesta!«

Jezus me ljubi in pobira z mojih ustnic moje revne molitve, jih skriva v svojem Srcu, jih spopolnjuje s svojo milostjo in jih spreminja v pušice ljubezni zame.

Jezus me ljubi ter šteje med dnevom vsak moj napor, ga blagoslavlja in vpisuje s svojo Krvjo v bukve življenja. Na večer, ko bom truden, da ne bom več mogel naprej, mi bo dal poljub na srce in me bo poživil. Jezus me ljubi. Ko me vidi žalovati, žaluje z menoj, ko me čuje zdihovati, zdihuje z menoj, ko me vidi trpeti, trpi z menoj. Včasih se mi zdi, kot da da sem pribit na križ... motim se, le tesno me objema — Jezus. Jezus me tako zelo ljubi... tako zelo... in jaz ne pomislim...

Prihodnja številka »Odmeva« bo evharistična!

Za 99 izgubljenimi v puščavi.

Poroča p. Spinello, misijonar Konsolate, Nyeri.

Tu v misijonskih krajih prav nazorno vidimo, kako se zgodovina ponavlja. Preden se kako ljudstvo oprime evangelija, je treba preko neke dobe, ki je videti na zunaj in na človeške oči brezplodna. Misijonarji se trudijo, a vidnega uspeha ni. To je ledina, ki je trda in nedostopna. Navaden človek bi izgubil pogum; toda misijonar ne odneha, ampak neumorno seje seme božje besede, pomneč psalmistove besede: »Plakajoč so šli svojo pot in sejali semena.« Misijonar vé, da bo prišla ura, ko bodo tisti, ki so solznih oči sejali, veseleč se želi. Morebiti je ta božja ura še daleč, a prišla bo gotovo; to verujejo vsi misijonarji s prepričanjem, v katerem ni trohice dvoma.

Mi misijonarji v Iringu lahko rečemo, da je prav sedaj naša ura tu. Nedavno mi je pisal naš prečastiti apostolski prefekt: »Verjemite, da je prišla ura za nas, da moramo evangeljsko priliko izpolniti v tem smislu, da poiščemo 99 blodečih ovac, ki so še zunaj staje in se ozirajo po naši pomoči; pri tem pa vendar tiste ene, ki je v staji, ne smemo pozabiti.«

Verjemite, da je primera zelo primerna. Šele ena oveca je vstopila v hlev Kristusov, 99 jih še blodi okrog. Toda, ako nas je za teh malo komaj dosti, kako naj zadoštimo desetero tisočim, ki na nas čakajo in hrepene po nas? Nele misijonarjev je premalo, ampak tudi katehistov; neobhodno potrebno je, da bi jih bilo vsaj še enkrat toliko. Čim več dobrih katehistov, tem lepši je napredek in tem več se jih izpreobrne.

Toda napredek mora biti zagotovljen tudi za prihodnjost. Ni dosti, da se le posamezni izpreobrnejo, ampak morajo se ustanoviti krščanske občine, ki bodo vztrajale ob vsakem navalu.

Misijonar mora skrbeti, da ljudi večkrat obiše, ker je sam, in to zlasti tiste, ki stanujejo gosto naseljeni po središčih. Vendar uspehi niso isti kot bi bili, ako bi ljudje imeli svojega misijonarja, ki bi stalno bival med njimi. Zato bi mi radi storili kot so apostoli, kadar so ustanovili kako krščansko občino: izročili so jo v oskrbo duhovnikom in dijakonom. Naši dobri katehisti so res pravi dijakoni.

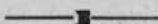
Misijonar s kamelami na misijonskem potovanju.

Stvar bi se dala takole rešiti: Skoro vsi naši novi kristjani so v bližnjem stiku z misijonom, ker njih kočje in polja leže v bližini misijona. Med temi jih je mnogo, ki so kakor nalašč za katehiste, ako ne bi bilo treba zapustiti domačega krova in polja in vasi in stanovati zdaj tu, zdaj tam, po dva ali tri dni hoda proč. To bi bilo življenje polno truda in težav vsaj prvi dve leti. Pomislite: brez lastne strehe, brez njive in posestva med popolnoma tujimi ljudmi. Ljudje so sicer gostoljubni, a nimajo sredstev, da bi vzdrževali katehista in še njegovo družino med seboj. In vendar nam ne kaže drugega, ako hočemo, da bo naše delo rodilo trajnih sadov; ker te ovčice še niso popolnoma naše, pač pa čakajo na nas in se nas vesele. Zato pa mora

za enkrat sam misijon skrbeti za katehiste in njihove družine; vsaj za 18 mesecev.

Kje je kak dobrotnik, ki bi nam pomagal v tej naši stiski? Brez katehistov zelo malo dosežemo. Ako njih število podvojimo, se bo podvojilo tudi število učencev v naših šolah in prav tako v katehumenatih. To pa se pravi: delo odrešenja duš zagotoviti za daljno prihodnjost.

Jezusovemu Srcu posvečeni.

1. Semenišče afriških domačinov Huila (škofija Angola in Kongo).

P. Steinmetz iz kongregacije sv. Duha poroča:

Od novembra 1932 imamo v Huila malo semenišče za domačine. Je to sicer še *pusillus grex* (mala čreda), ki šteje 14 učencev in so ti razdeljeni na dva oddelka.

Prvi petek meseca februarja smo obhajali v študijski dvorani zavoda slovesnost v čast presv. Srcu Jezusovemu, da bi bil ves zavod deležen obljube, ki jo je Srce Jezusovo dalo vsem, ki bodo to Srce pobožno častili. Med cvetjem in svečami je stala soha Srca Jezusovega, na desni Kraljica sv. Rožnega venca, na levi sv. Jožef, poleg njega sv. Terezija Deteta Jezusa, ki je zavetnica misijonov; potem kip preč. p. Libermana, ki je bil prvi ustanovitelj misijonov v Afriki v zadnjem stoletju. Bilo je res lepo.

Ob določeni uri so se zbrali gojenci, profesorji in ravnatelj pred podobo. Seminaristi so zapeli nekaj primernih pesmi, nakar je imel gospod ravnatelj nagovor. Spomnil je na to, kako je Srce Jezusovo bilo tu na zemlji tako rekoč prvič postavljeno na prestol v novicijatu v Paray-le-Monial po Mariji Marijeti. Potem je omenil gosp. p. Mateo Crawley-a in njega plodovito delo za čiščenje Jezusovega srca po vsem svetu.

Nato je bil kip posvečen in so molili skupno posvetilno molitev. Potem smo molili za vse pokojne ravnatelje, profesorje in gojence nekdanjega škofijskega semenišča. Konec slovesnosti smo zapeli *Salve Regina* in litanije, nato je bil blagoslov in še nekaj pobožnih pesmi. Vsi so se veseli razšli.

Zdaj je to semenišče pod varstvom Srca Jezusovega in njegove blažene Matere. Boga prosimo, naj bi lepo napredovalo in rodilo obilnih sadov. *Crescat et floreat!*

2. Zamorska vas Kalongo (Cubango v Angoli).

O tem poroča vneti misijonar-apostol, p. K. Laagel iz kongregacije sv. Duha:

Podoba presv. Srca Jezusovega smo 13. maja postavili na tron. Podoba je marsikaj preizkusila, preden je dospela na svoje mesto. Sedaj kraljuje kristjanom v Kalongo, ki gore od ljubezni do svojega nebeškega Kralja.

Posvetivni govor je bil o tem, kaj vse je obljubil Jezus svoji služabnici sv. Marjeti Mariji; zato, da bi bili kristjani, ki so se polnoštevilno zbrali od vseh strani, navdušeni, da bi obhajali pobožnost deveterih prvih petkov.

Blagoslov Srca Jezusovega se je pokazal že v tem, da je v naši šolski kapeli bilo ta dan krščenih 88 ljudi, ki so s tem postali otroci božji, 150 pa jih je prejelo prvič sv. obhajilo. Vsi ti so prišli od blizu in daleč, da bi se združili s svojim nebeškim Učenikom.

»Gospod Jezus želi,« tako sem jim rekel, »da se bodo, ko drugič pridem, vse krščanske družine njemu posvetile na poseben način. Za vsako družino bom s seboj prinesel lepo podobico Srca Jezusovega, ki Vas bo vsak dan spominjala na obljubo, ki ste jo danes napravili božjemu Srcu.«

3. Misijonska bolnišnica v Kronstad-u, Južna Afrika.

Misijonska sestra m. M e h t i l d a (od sester sv. Pavla) pripoveduje v svojem pismu o težavah, ki so jih imeli, ko so ustanovili malo in potrebno bolnišnico v njih misijonu. Potem nadaljuje:

Dne 13. junija 1933 je bila mala bolniška hišica posvečena. Naš preč. misijonar je šel v sprevedu zamorcev, ki so prepevali in nosili zastave, k novemu poslopju. Tu je bil napravljen majhen oltarček s podobo Srca Jezusovega, ves okrašen s cveticami. Sveče so veselo gorele. Preč. gospod misijonar je blagoslovil podobo Srca Jezusovega in imel kratek nagovor na mladino, ki jo je navduševal za mašniški stan in redovno življenje.

Popolni odpustek,

za vse ude Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

9. junija, na binkoštno nedeljo.

20. junija, na praznik sv. Petra in Pavla.

Nova afriška knjiga.

Misjonar od Belih očetov iz apostol. vikarijata Tabora, pisatelj molitvenika v jeziku Shisumbura, je dobil dva izvoda knjige na ogled in piše takole:

Prejel sem oba izvoda molitvenika v jeziku Shisumbura in moram reči, da sta me zelo zadovoljila. Delo je lepše kot sem se mogel nadejati. Tisk je jasen in razločen, vezava trdna, slike primerne spoznavi naših zamorcev, ki bodo vsi zelo navdušeni ob njih.

Katekizem, o kako dragocena je ta knjiga zamorcem.

Ne vem, kako bi se Vam dostojno zahvalil za toliko dobroto in za toliko prizadevanje, ki ga imate za vse misijone, kjerkoli sem deloval. Bodite prepričani, da bomo molili k Bogu, da Vam da obilnega blagoslova iz nebes, pa tudi vsem, ki so z darili ali z delom pripomogli, da se je knjiga natisnila. Bog blagoslavljaljaj Vašo družbo in vse njene ude, da bi še mnogo storili v dušni blagor naših zamorcev.

Jaz bom opravil nekaj svetih maš v Vaš namen. Tudi bodite prepričani, da bodo moji misijonski tovariši v mojem prejšnjem misijonu in tudi vsi verniki zvesto k Bogu molili in se Vas spominjali vselej, ko bodo iz prelepe knjižice brali.

Iz nesrečne sužnje — srečna krščanska mati.

Piše o. Kranitz, misijonar očetov Sv. Duha, apostolski
vikariat Bracavile.

Ljuba čitateljica! Mariji, kraljici apostolov, rešiteljici Afrike posvečujem te vrstice. Naj bi te, draga čitateljica, Mati božja navdušila za plemenito delo, o katerem ti hočem danes nekaj povedati. Seznanil bi te namreč rad z žalostno usodo premnogih tvojih paganskih sestrah v apostolskem vikarijatu Brazzaville, tam daleč v Afriki. Božja ljubezen in dobrotà ti je, blaga čitateljica, naklonila neprecenljivo srečo, skrbne starše, ki so te vzgojili v ljubezni in strahu božjem. Presrečna si — četudi morda nimaš svetnega bogastva in zemeljskih zakladov — kot ud sv. katoliške Cerkve, kot otrok božji. Morda si sama vrla krščanska mati: zvesti sprog, ljubeznivi otroci so tvoj ponos, tvoje veselje...

O, ljube čitateljice, ne pozabite, da se imate za to srečo zahvaliti božjemu Odrešeniku, ki je po svoji deviški Materi dvignil ženo iz toli poniževalnega stališča, v katerem je živela pri paganih, do onega spoštovanja, ki ga uživa v krščanski družbi. In prav gotovo boste še bolj hvaležne ljubemu Bogu, ako primerjate svoje življenje z onim vaših kodroglavih črnih sester.

O, da, tudi divjaki ob Kongu se vesele, če se jim rodi deklica in mati neguje otroka z vso skrbjo in ljubeznijo. Kljub temu je umrljivost teh ljubkih stvaric v ondotnih krajih silno velika. Oni otroci pa, ki so ostali pri življenju, se razvijajo, začno govoriti in se igrati s svojimi vrstniki prav tako, kot pri nas v Evropi. Mati hrani deklico mnogo bolje kot njenega bratca — kajti že sedaj se veseli dobička, ki ga bo napravila s hčerino možitvijo. Medtem pa ji hčerka pomaga v kuhinji in pri gospodinjstvu, pri sajenju in pripravljanju manijoka itd. Toda komaj je dosegla dvanajsto leto, se začne zanjo navadno žalostna usoda suženjstva. Stric, ki tukaj zavzema očetovske pravice, svoje nečakinje ne vpraša, hočeš ali nočeš in se ne ozira na njeno voljo, temveč jo omoži, ali bolje rečeno, proda onemu, ki več obljubi; navadno 150 do 200 frankov. Pogosto je tako nesrečno bitje izročeno v milost in nemilost kakemu starcu, ki je vdan mnogoženstvu in katerega dekle niti ne pozna, še manj pa ljubi... uboga sužnja! — Marsikatera se uda v svojo usodo — saj ne pozna boljše — dokler se ni sešla s katero svojih nekdanjih tovarišic, ki je

bila vzgojena pri misijonskih sestrah in ki se je vrnila v domačo vas kot srečna, edina žena mladega kristjana. (V resnici so te krščanske zamorske družine za marsikaterega pagana, zlasti pa še paganko najuspešnejši nagib spreobrnjenja.)

Uboga paganska sužnja začne preišljevat svoje žalostno stališče; o kako zavida svojo krščansko tovarišico za njeno srečo, njene ljubeznive, krščanske otročiče. Kako hrepeni tudi ona postati kristjana, dobra družinska mati! Ta želja je upravičena in odkritosrčna in se vedno silneje oglašča v njenem srcu. Toda, če postane kristjana, mora zapustiti svojega paganskega moža, ki se navadno noče spreobrniti z njo vred; pripravljena mora biti nadalje na

Po službi božji na neki misijonski postaji.

odpor pri svoji materi in stricu, na preganjanje in maščevanje od strani razjarjenega paganskega soproga, kratko na razno trpljenje in žrtve. Kaj čuda, da se mnogo teh revic nikakor ne more odločiti za ta korak. Molče trpe dalje, čakajoč ugodne prilike, da bi se rešile suženjskih spon. — Na srečo jim ljubi Bog nakloni milost sv. krsta večkrat še na smrtni postelji. Marsikateri teh ubogih suženj se posreči skrivaj, po dobri znanki, misijonarju sporočiti svojo vročo željo po krščanski veri. Toda kolikokrat mu je v največjo žalost skoraj nemogoče rešiti nesrečno žrtev. Zadnji čas pa so nekatere prav pogumno in odločno zapustile domačo kočjo ter pribežale v misijon. »Oče, tukaj sem!... Zapustila sem svojega paganskega moža; tako rada bi bila kristjana!...« — Seveda pridejo kmalu potem, mož in sorodniki ter poskušajo vsa sredstva, da bi be-

gunko zvalili nazaj. Toda navadno mlada katehumena vztraja v svojem sklepu in tako paganu ne preostaja drugega, kot da zahteva vrnitev denarja — 150 do 200 frankov —, ki ga je nekdanj dal nevestinim staršem. S tem se je pa tudi popolnoma odpovedal svoji nekdanji »ženi«. Izvečine mora misijonar založiti to vsoto, dokler mu je bodoči krščanski ženin ne vrne. Hočeš nočeš je misijonar primoran ukloniti se tej navadi; kajti, ko bi se branil izročiti zahtevano vsoto, bi v največ slučajih uboga katehumena bila prisiljena vrniti se k paganskemu soprogu in se odpovedati sv. krstu. Za ta način misijonarjenja gredo velike denarne vsote, katerih misijonar ne dobi več nazaj; kajti marsikatera srečna kristjana, bivša sužnja, umre, še preden se krščansko omoži.

In vendar je bil denar dobro uporabljen. Saj je ubogi paganki pridobil prostost otrok božjih, kar je več vredno kot vsi zakladi sveta.

In sedaj, draga čitateljica, mi povej prav odkritosrčno: ali ni vzvišeno in plemenito delo, boriti se zoper te grozovite in brezsrčne paganske šege? Ali ni naša dolžnost, dvigniti nesrečno pagansko ženo, ki je žal, prepogosto le predmet sramotne kupčije, iz njenega poniževalnega stališča in ji priboriti prostost? ... Ali ji ne bomo nudili priliko, da si izbere za tovariša skozi življenje v poštenem zakonu moža, ki ga ljubi in spoštuje? Povej, moreš li odreči svoje sodelovanje pri tem plemenitem, bogoljubnem delu?

Naj ljubi Bog na priprošnjo svoje Matere, blažene med ženami, sv. Petra Klaverja, apostola zamorskih sužnjev, obilno blagoslovi delo osvobojenja ubogih sužnjev v svojo čast in rešitev toliko duš.

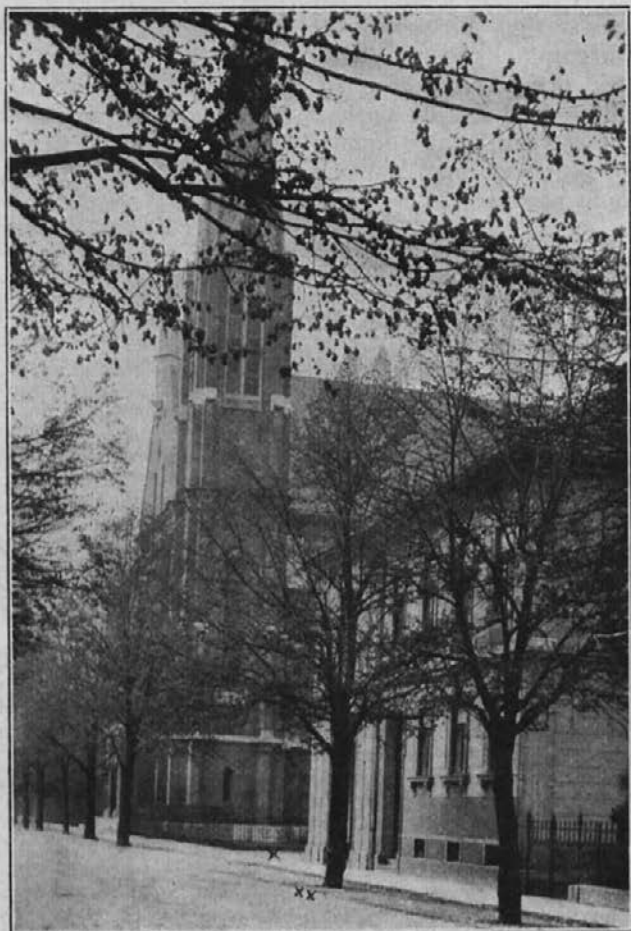
Darove za »ustanovitev krščanskih družin« z iskreno hvaležnostjo sprejema Družba sv. Petra Klaverja ter jih pošilja misijonarjem.

»Bogu bi bil hvaležen, ako bi se našle tudi v lavatinski škofiji pogumne mladenke, ki bi vstopile v Družbo sv. Petra Klaverja ter se posvetile težavnemu pa zveličavnemu misijonskemu delu v Afriki. Takšne plemenite žrtve bi bile vsej škofiji v čast in blagoslov.«

† Andrej Karlin, škof lavantinski.

(Iz knjižice »Poklic pomožne misijonarke«.)

**Spredaj na desno hiša Družbe sv. Petra Klaverja.
Na levo v ozadju cerkev presv. Srca Jezusovega.**

Na praznik presv. Srca Jezusovega, ki pade letos na 28. junij, to je prvi dan Evharističnega kongresa, je v cerkvi Srca Jezusovega celodnevno češčenje Najsvetejšega. Ko boste ob priliki Evharističnega kongresa prišli v Ljubljano, boste to lepo cerkev gotovo obiskali in počastili evharistično Srce Jezusovo.

Ker pa ima Družba sv. Petra Klaverja poleg cerkve svoj dom, kot vidite na zgornji sliki, prijazno vabimo vse misijonske prijatelje, da tudi nas obiščete. Zelo nas bo veselilo, če

Vas bomo mogli osebno pozdraviti. Obiskali boste tudi naš sicer skromni misijonski muzej, ki bo pa takrat nudil same zanimive reči iz afriških misijonov. Pa ne smete misliti, da naša Klaverjeva družba porabi vaše misijonske prispevke za muzej. Bog varuj! Rajše imamo vse čisto skromno in preprosto, kot pa uboge tako potrebne afriške misijone oškodovati.

Tople pozdrave in — na svidenje!

Naša kronika.

Slavnost Marije, Matere dobrega sveta.

Letos smo obhajali slavnost naše nebeške varuhinje, Marije Matere dobrega sveta, dne 28. aprila v lepi uršulinski cerkvi v Ljubljani. Zjutraj ob 6 je bila peta sv. maša z blagoslovom. Popoldne ob 4 je bila misijonska pridiga, katero je imel velečastni g. prior križniškega reda, p. Valerijan Učak. Žal, da radi pomanjkanja prostora ne moremo v celoti natisniti lepe pridige, zato le nekaj glavnih točk. Takole je začel velečastiti gospod govornik:

»Na povabilo misijonske Družbe sv. Petra Klaverja smo se zbrali danes tukaj, da skupno in dostojno proslavimo praznik njene nebeške zavetnice Marije Matere dobrega sveta. Veseli me, da ste prišli v tako častnem številu. V proslavo današnjega Marijinega praznika, ki je obenem tudi misijonski praznik, hočemo premišljevali nekaj misijonskih misli. Pravo krščansko življenje in misijonstvo gresta roka v roko. To ni samo splošen nasvet, ampak stroga dolžnost vsakega kristjana, da po možnosti podpira poganke misijone in tudi pri drugih budi misijonsko zanimanje. Tudi gmotno jih podpirajmo. Ker pa vsled splošne gospodarske krize nima vsakdo sredstev za to, nas to ne sme preveč žalostiti. Tudi če nimamo nobenega vinarja, lahko vseeno misijone bogato podpiramo in sicer z molitvijo. Ne denar, ne milijoni, ampak molitev je tista močna sila, ki pritegne milost božjo iz nebes doli, omeči srca poganov in jih spreobrne.

Kaj vse premore junaška in požrtvovalna duša, se moremo učiti na ustanoviteljici Družbe sv. Petra Klaverja, grofici Mariji Tereziji Ledochowski. To je bila velika žena, čeprav šipka po telesu. Ljuba Mati dobrega sveta, katere praznik danes obhajamo, je po Svetem Dubu razsvetlila grofico Ledochowsko, da je ustanovila misijonsko družbo čisto posebne vrste. Namen te družbe je, pomagati afriškim misijonom in delati na spreobračanju ubogih zamorcev. Zdi se mi, da je ravno blagoslov te misijonske družbe, katero je blaga grofica s svojim tihim in skromnim delovanjem vrgla v afriške misijone, da sedaj misijoni v Srednji Afriki tako krasno cvetijo. Tamkajšni kristjani so vzgled nam vsem. Ti zamorci, ki so bili še pred kratkim pogani, grejo 12 ur daleč k nedeljski sv. maši. In prav toliko ur imajo potem zopet nazaj domov. Da, učimo se od ustanoviteljice Klaverjeve družbe gorečnosti za misijone. Morda jo je kdo izmed Vas poznal, ali pa celo osebno z njo občeval.

Pred dvema tednoma sem bral v nekem inozemskem listu, da je solnograški knezonadškof dr. Waitz dejal pri neki seji: Med vsemi katoliškimi misijoni na celem svetu cvetijo sedaj najlepše afriški misijoni. In to posebno po prizadevanju Družbe sv. Petra Klaverja,

katere ustanoviteljica je služabnica božja Marija Terezija Ledochowska. Upamo, da ni več daleč čas, ko jo bomo mogli častiti na oltarjih kot sventnico. Ves svet z veseljem pričakuje tega trenutka. Pridružimo se tudi mi Družbi sv. Petra Klaverja, bodisi da prispevamo kak dar za uboge afriške misijone ali pa da se naročimo na misijonske liste, katere ona izdaja: »Odmev iz Afrike« in »Zamorček« ali pa njene misijonske koledarčke. Vsako leto vabi Klaverjeva družba tudi na tako imenovano vojsko molitve za Afriko. To je devetdnevnic za spreobrnjenje Afrike pred praznikom Varstva sv. Jožefa. Jutri se začne ta molitvena vojska. Vsi ste iskreno vabljeni, da se je udeležite. Molitvice v ta namen so se delile zunaj pri cerkvenih vratih.

Vsi veste, da je danes zaključek svetega leta. V Lurdu in po vsem svetu se družijo verniki, prirejajo cerkvene slovesnosti in hvallijo Boga za vse milosti svetega leta. Tudi mi ne moremo nič lepše zaključiti naše slavnosti, kot da se v duhu podamo v Marijino svetišče Lurd in skupno po Marijinih rokah izročamo Bogu naše zahvale in prošnje zase in za zveličanje vsega sveta.

Po pridigi so bile slovesne pete litanijske in blagoslov. Po blagoslovu so zapele č. redovnice nekaj lepih Marijinih pesmi. Vsem misijonskim prijateljem, ki so se udeležili slovesnosti, posebno tistim, ki so prispevali svoj dar, se zahvalimo s prisrčnim »Bog povrni!«

Zahvaljujem se služabnici božji za zboljšanje zdravja in se ji še priporočam. Z. F. H.

V neki boleznih sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč. Izprosila mi je zdravje, za kar se ji prisrčno zahvalim ter jo še prosim za pomoč. N. N. Laško.

Zahvalim se Mariji Tereziji za pomoč, ker nam je tako čudežno hitro pomagala. M. Nemanič, Amerika.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji Ledochowski za trikratno uslišanje. B. N. Loški potok.

Bil sem bolan in to 14 let. Gnoj je že prišel do možgan, bil sem operiran, pa zdravniki so mi vsi izjavili, da bo treba umreti. Jaz sem se zatekel z zaupanjem k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski. Res, ozdravel sem in zopet lahko opravljal svoj posel. Kar me pa najbolj veseli je to, da sedaj zopet dobro slišim na desno uho, ker prej 14 let nisem dobro slišal. Služabnici božji se pristrčno zahvalim za ljubo zdravje in prosim javne objave v »Odmevu iz Afrike«.

Emil Vrbnik, Beograd.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo in se ji še priporočam.

Franc.

Pristrčno se zahvalim afriški mami Mariji Tereziji za pomoč in se ji priporočam še nadalje.

Ana Bobis, Francija.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji, da me je uslišala in pomagala v neki zadevi.

P. M., Celje.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za zboljšanje zdravja in jo še prosim pomoči.

F. G., Ljubljana.

Dolžnost mi je, da se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč v težki bolezni in v neki drugi zadevi. V znak hvaležnosti pošiljam svoj malenkostni misijonski dar. Priporočam se služabnici božji še nadalje za pomoč in zdravje.

B. P., Kranj.

Zahvalim se služabnici božji, da mi je pomagala v potrebi in žalosti.

J. I., Ponikva.

Pristrčno se zahvalim Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo.

N. Z., Osijek.

V bolezni smo se zatekli k služabnici božji Mariji Tereziji in nam je pomagala. Tisočero se ji zahvalimo.

E. U., Maribor.

Za uslišano prošnjo na priprošnjo Marije Terezije, služabnice božje, se pristrčno zahvalim.

K. K., Novi Sad.

Kadar je sila najhujša, je pomoč božja najbližja. O tem sem se prepričal nedavno in zato se tu za prejeto milost javno zahvalim.

P. J., Pilštanj.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno zdravje.

D. A., Ljubljana.

Pristrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo.

A. C., Cezanjevi.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo:

B. V D. v težki bolezni. — M. G. za pomoč v jako važni zadevi. — M. M. Tezno za pomoč v važni zadevi. — N. N. v važni zadevi. — N. N. za zdravje in v važni zadevi. — A. M. Maribor za zdravje na ušesih in želodcu. — E. M. za pomoč v novem poklicu. — A. M. za pomoč v važni zadevi. — M. P. za pomoč v važni zadevi. — H. S. Gorenjsko v dveh zelo težkih zadevah. — K. P. St. Danijel za ljubo zdravje. — V. T. Savlje za pomoč v velikih nujnih zadevah. — N. N. za spreobrnjenje neke drage osebe. — I. L. Ljubljana za uslišanje neke važne zadeve. — K. F. Ljubljana v važni zadevi. — A. P. Štepanja vas za srečen izid izpita. — D. S. Ljubljana za zdravje stari mami. — M. Ž. Beltinci za zdravje ljubemu sinu.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

85 12.

Kako pomaga sv. Anton !

Družbi sv. Petra Klaverja. Prosim javne objave. Zahvalim se sv. Antonu, ker mi je našel ključ od glavnih vrat. Tri dni sem ga iskala, pa ga nisem mogla nikjer najti. Potem pa sem obljubila sv. Antonu, če mi pomaga, da bom dala za kruh svetega Antona za zamorčke 50 Din. In glej, drugi dan sem našla ključ na svojem mestu. — A. P. Dubrovnik.

Hude živalce so mi hotele uničiti vse žito. Pa sem se priporočal sv. Antonu in obljubil, da bom dal nekaj za »kruh sv. Antona za Afriko«, in živalce so naenkrat zginile. Zahvalim se sv. Antonu, za njegove uboge zamorčke pa bom še vedno rad kaj dal. — M. Ž. Beltinci.

V VAŠO HIŠO

lepo podobo Srca Jezusovega !

Dobite jih pri nas. Zelo ugajajo te slike. Nekateri so naročili najprej eno sliko, pa kmalu nato še deset. Slika predstavlja presveto Srce Jezusovo, ki razprostira svoje roke in razliva nebeški blagoslov nad vse hiše, vse družine, ki ga sprejmejo. Ljubeče jih hoče objeti in tolažiti v teh časih stiske.

1 slika, velikost 25×37, s poštnino vred Din 7.—

1 slika, velikost 37×50, s poštnino vred Din 12.—

Zlasti priporočamo te lepe slike za posvetitev družin. Župni uradi dobijo 10% popusta, če naročijo deset ali več slik skupaj. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Spomin na umrle.

† Anton Pečovnik, Tesova. — Marija Dogša, Grabe. — Jožefa Krivec, Podlož. — Jakob Slabajna, Vevče. — Ana Jurjevič. — Beve Ana, Maribor. — Miha Košec, Sv. Rupert. — Domanjko Jožefa, Bučecovec. — Terezija Zavodnik, Dovže. — Marija Novak, Zbelovo. — Doroteja Rozman, Zvirče. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

